

Všechny věci pro miminko tatínek uklidil a zapálením velké červené svíčky se s Johankou rozloučili.

Na kontrole pan doktor maminku upozornil, že by se po uzdravení do své práce v rychlém občerstvení raději už neměla vracet. A tak měla maminka navíc starost, kam po uzdravení půjde pracovat.

A Rozárka? Ta měla starost největší. Trápilo ji, jestli se u nich doma ještě někdy budou tak vesele smát jako dřív.

Dnešního večera Rozárka před usnutím přemýšlela, kde se u javorů vzala ta holčička.

„Nikdy jsem ji tu neviděla. Třeba je jí stejně jako mně,“ říkala si pro sebe. „A možná že taky chodí do třetí třídy. Ale do které školy?“

Rozárčina škola byla malá a tříd měla jen pět. Proto si Rozárka všechny děti dobře pamatovala. A tuhle holčičku mezi nimi nikdy neviděla, tím si byla jistá. Co tu vlastně dělala? Kde bydlí? A jak se asi jmenuje? Možná si taky ráda hraje na princezny a na víly. Uvidí ji Rozárka ještě někdy? A... mohly by se kamarádit? Rozárku hnědovlasá holčička natolik zaujala, že se jí o ní v noci dokonce zdálo.

Kouzelný lektvar

Sotva přišla Rozárka druhý den ze školy, hned nedočkavě utíkala k oknu. Srdce se jí radostí rozbušilo, protože u javorů se opět objevila ta holčička. Tak přece přišla!

Rozárka byla nadšená. Zvědavě pootevřela okno a pokusila se zaslechnout, co si holčička pod javory povídá. Připadalo jí, jako by si zpívala nějakou písničku. Škoda že holčička byla od jejího domu tak daleko, nedalo se poznat, jaká písnička to je. A jak si tak holčička prozpěvovala, měřila u toho krejčovským metrem šířku stromů a zapisovala si ji do notýsku.

Rozárka si tolik přála vědět, proč holčička k javorům chodí a co vlastně chystá. Musela na to pořád myslet.

Následující den Rozárka běžela k oknu se stejnou zvědavostí jako včera, ale počasí se zkazilo, ochladilo se a spustil se prudký liják.

„Není tam. Co by taky dělala v dešti venku?“ řekla si Rozárka zklamaně. „Ani mně by se tam samotné nechtělo... Co s tím?“

A pohled se jí zastavil na polici nad stolkem, kde stály na čestném místě její nejoblíbenější knihy. Mezi nimi i knížka *Příručka pro profesionální čarodějnice*.

„Možná bych to počasí mohla zkusit přečarovat!“

Rozárka se natáhla pro knihu a začala hledat nějaké kouzlo měnící počasí. Ale bohužel žádné takové nenašla. Jak však listovala nejrůznějšími zaklínadly, narazila na stránku popisující speciální Lektvar splněného přání. Moc dobře

věděla, co by si ze všeho nejvíc přála vyplnit, a tak se hned rozhodla pustit se do jeho tajuplné přípravy.

Rozárka si přinesla z kuchyně velkou mísu, dala do ní podle seznamu v knize všechny uvedené přísady – vlažnou vodu, list ze zelené kytky, sáček meduňkového čaje, tři vlasy ze svého hřebenu, dvě stříknutí oblíbeného parfému, kousek zelené vodovky, trochu vlastních slin a papírek s nakresleným přáním. Rozárka nakreslila sebe, maminku i tatínka, jak se smějí na krásné zahradě. Důkladně směs zamíchala a pak trochou toho lektvaru tajně potřela práh u vchodu do domu.

„A teď se ukáže,“ řekla si. „Jestli se to fakt stane, budu si čistit zuby dvakrát denně bez připomínání!“

A Rozárka sepnula dlaně, aby tomu kouzlu dodala sílu.

